

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.145 van 10 februari 2011
in de zaak A. 188.024/XII-5422**

In zake: Joris CAPENBERGHS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Matthys
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Annaplein 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD BRUGGE,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 april 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 26 februari 2008 van de gemeenteraad van de stad Brugge, houdende afdanking van Joris Capenberghs als conservator op proef met ingang van 1 maart 2008 met uitbetaling van een verbrekingsvergoeding van drie maanden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Sabien Lust, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 24 oktober 2006 benoemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge verzoeker tot conservator Memling op proef bij de stedelijke musea met ingang van 1 september 2006.

Op 24 mei 2007 wordt hem een ongunstige tussentijdse evaluatie gegeven. Op 2 juli 2007 wordt hem een ongunstige eindevaluatie toegekend.

Op 24 augustus 2007 wordt verzoeker door het college van burgemeester en schepenen gehoord.

Op diezelfde dag beslist het college aan de gemeenteraad een verlenging van de proeftijd van verzoeker voor de duur van zes maanden voor te stellen. Geoordeeld wordt “dat op heden het niet mogelijk is om een duidelijk beeld te krijgen over het functioneren van betrokkene en om met voldoende zekerheid nu reeds definitieve opties te nemen naar hetzij benoeming, hetzij ontslag; dat daarom terzake nog geen besluit kan worden genomen; dat bijgevolg voorgesteld wordt om de proeftijd met zes maanden te verlengen, zoals is voorzien in artikel 30 van het administratief statuut”.

Op 4 september 2007 beslist de gemeenteraad de proeftijd van verzoeker te verlengen met ingang van 1 september 2007 en voor de duur van zes maanden.

4. Op 29 januari 2008 wordt aan verzoeker een ongunstige evaluatie na verlenging van zijn proefperiode gegeven.

Met een schrijven van 6 februari 2008 tekent verzoeker hiertegen beroep aan bij het college van burgemeester en schepenen. Geantwoord wordt met een brief van 14 februari 2008 dat artikel 35 van het administratief statuut in geval van een ongunstige proeftijdbeoordeling enkel voorziet in een hoorzitting waarbij de medewerker in een zitting van het college van burgemeester en schepenen zijn verdediging kan voeren.

Op 15 februari 2008 wordt verzoeker door het college van burgemeester en schepenen gehoord. Dezelfde dag nog beslist het college aan de gemeenteraad voor te stellen verzoeker met ingang van 1 maart 2008 af te danken met uitbetaling van drie maanden verbrekingsvergoeding.

Op 26 februari 2008 neemt de gemeenteraad de thans bestreden beslissing om verzoeker met ingang van 1 maart 2008 af te danken met uitbetaling van drie maanden verbrekingsvergoeding.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoeker

5. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 35 en 56 van het administratief statuut van het stadspersoneel van de stad Brugge en van het algemeen rechtsbeginsel *patere legem quam ipse fecisti*, eensdeels, doordat er tijdens de initiële proeftijd nooit een planningsgesprek of een functioneringsgesprek heeft plaatsgevonden en, anderdeels, doordat tijdens de initiële proeftijd evenmin de evaluatieperiodes werden gerespecteerd. Wat het laatste betreft, bepaalt artikel 35 van het statuut immers dat het op proef benoemd personeel wordt geëvalueerd na de vijfde maand van de proefperiode en daarna

nogmaals één maand voor het einde van de proeftijd, zodat de periode tussen de eerste en de tweede evaluatie zes maanden kan bedragen, terwijl te dezen de tweede evaluatie amper 5,5 weken na de eerste evaluatie plaats had.

Het is duidelijk, aldus verzoeker, “dat, indien verweerster deze onregelmatigheden niet had begaan, de thans aangevochten beslissing geen reden van bestaan zou hebben gehad, vermits er alsdan (mogelijks) geen redenen zouden zijn geweest om aan verzoeker een vaste benoeming te onthouden en om hem nog een verlenging van zijn proeftijd met zes maanden te doen ondergaan”.

6. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie wijst verzoeker er op dat hij tegen de verlenging van de proeftijd weliswaar niet in rechte is opgekomen, maar dat niet de brief van 9 oktober 2007 van zijn raadsman uit het oog mag worden verloren: “In deze brief werd zeer uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt aangaande de gepleegde vormfouten en aangaande de inhoud van de beslissing tot verlenging van de proeftijd. Verzoeker verkoos echter constructief verder te werken, en dit blijkt ook zeer duidelijk uit de inhoud van voormelde brief. Het is zelfs zeer de vraag in welke mate verzoeker tegen de beslissing tot verlenging kon opkomen en in welke mate hij hierbij voldoende belang had”.

Beoordeling

7. Het middel strekt er wezenlijk toe aan te tonen dat de beoordeling van “de initiële proeftijd van één jaar” niet naar behoren is verlopen.

Het is een kritiek die verzoeker eerder al bij verwerende partij aanbracht en die door haar alleszins ten dele werd bijgevalen. Onder meer omdat “de termijn van vijf weken tussen de tussentijdse evaluatie in de proef en de evaluatie aan het einde van de proef te kort was voor betrokkene om bij te sturen”, achtte de gemeenteraad het op 4 september 2007 onmogelijk “om een duidelijk beeld te krijgen over het functioneren van betrokkene en om met voldoende zekerheid nu reeds definitieve opties te nemen naar hetzij benoeming, hetzij ontslag” en besloot hij de proeftijd te verlengen. Alzo werden verzoekers klachten in verband met de “procedurele tekortkomingen” in de initiële periode ernstig genomen en werd er gevolg aan gegeven.

8. Bovendien bleef het op die manier mogelijk om nog tot een deugdelijke eindevaluatie te komen, wat al evenzeer in het belang van verzoeker was.

Immers is een dergelijke deugdelijke eindevaluatie een noodzakelijke voorwaarde voor de regelmatigheid van elke beslissing aan het einde van de proeftijd, ook voor die van de door verzoeker geambieerde vaste benoeming. Uit de artikelen 34 en 35 van het administratief statuut volgt dat voor een vaste benoeming een uitdrukkelijke beslissing vereist is en dat het personeelslid, om voor de benoeming in vast verband in aanmerking te komen, een gunstige proeftijdbeoordeling moet genieten. Nu uit niets blijkt dat de “procedurele tekortkomingen” in de initiële proefperiode van de weeromstuit tot een -regelmatige- gunstige proeftijdbeoordeling (kunnen) leiden, droeg de verlenging van de proeftijd er alleen maar toe bij dat verzoeker alsnog de voorwaarden zou kunnen vervullen om, zoals zijn ambitie is of moet zijn, in vast verband te worden benoemd.

9. In die omstandigheden is alleszins vast te stellen dat verzoeker zonder belang erbij is om tegen het aangevochten gemeenteraadsbesluit van 1 maart 2008 de in het middel aangevoerde “procedurele tekortkomingen” in de initiële proefperiode in te brengen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoeker

10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van de hoorplicht.

In een *eerste onderdeel* wordt betoogd dat voor de evaluatie tijdens de verlengde proefperiode de stadssecretaris werd aangewezen als tweede beoordelaar van verzoeker en dit, blijkens de bestreden beslissing, “n.a.v. een terecht bevonden klacht wegens pesten op het werk ingediend door de heer [W. R], zakelijk directeur en tweede beoordelaar, lastens de heer Capenberghs”, dat verzoeker van verwerende partij nooit een verduidelijking heeft ontvangen over wat

de betekenis is van de term “terecht bevonden klacht”, dat de gemeenteraad, zonder daartoe de bevoegdheid te bezitten, de klacht “terecht” noemt, wat concreet betekent dat hij een subjectief standpunt tegen verzoeker heeft ingenomen dat zonder enige twijfel een invloed heeft uitgeoefend op de inhoud van de beslissing, dat het ten andere tekenend is voor deze onpartijdigheid dat artistiek directeur M. S. wél als beoordelaar mocht blijven fungeren, ofschoon door verzoeker tegen deze directeur een klacht wegens pesterijen op het werk was neergelegd.

Volgens een *tweede onderdeel* is verzoeker onredelijk weinig voorbereidingstijd gegeven: hij werd pas op vrijdagmiddag 25 januari 2008 uitgenodigd voor het evaluatiegesprek dat doorging op dinsdag 29 januari 2008. Ook kon hij geen inzage nemen van enig dossierstuk waarnaar in het eindevaluatieverslag wordt verwezen, zodat hij niet de mogelijkheid had om de vele aanklachten en beoordelingen te zijnen nadele te toetsen aan wat daarover in het aangelegde dossier zou kunnen bestaan. Het is verzoekers stellige overtuiging dat heel wat negatief klinkende appreciaties in het evaluatierapport van 29 januari 2008 onbewezen zijn, minstens onterecht negatief gekleurd, en dat inzage in de betrokken dossiers hem de mogelijkheid zou hebben geboden om het bewijs van zijn standpunt daaromtrent te kunnen leveren.

Luidens het *derde onderdeel* is de bestreden beslissing “veeleer een verholen tuchtsanctie”.

11. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie voegt verzoeker daar aan toe, wat het eerste onderdeel betreft, dat artistiek directeur M. S. en het stadsbestuur reeds lang vóór het indienen van de klacht op de hoogte waren van verzoekers intentie daartoe. Wat het tweede onderdeel betreft vermeldt verzoeker nog dat hij geen inhoud kan geven aan zijn verweer “wanneer hij uitsluitend met beweringen wordt geconfronteerd waarvan de stavende stukken hem nooit werden vertoond” en dat hij een “nooit aflatende ijver aan de dag [heeft] gelegd om aan verwerende partij te verstaan te geven dat hij de dossierstukken die deze feiten gestalte (zouden) moeten geven wenste te kunnen inzien”.

Beoordeling

12. Wat het eerste onderdeel betreft, bevat de bestreden beslissing, waar ze de voorgaanden opsomt, bovenaan de tweede bladzijde, de volgende verwijzing:

“Gelet dat het College van Burgemeester en Schepenen in zitting van 23 november 2007 de Heer Stadssecretaris aanduidde als tweede beoordelaar van [verzoeker] en dit n.a.v. een terecht bevonden klacht wegens pesten op het werk ingediend door de heer [W. R.], zakelijk directeur en tweede beoordelaar, lastens de heer Capenberghs”.

Als zodanig doet die vermelding naar het oordeel van de Raad van State niet van enig “subjectief standpunt tegen verzoeker” blijken. Op de plaats waar ze voorkomt, doet ze niets meer dan uitsluitend een feit uit de voorgeschiedenis van de aangevochten beslissing relateren.

13. Evenmin wordt de griefbijgevallen “dat artistiek directeur [M. S.] wél als beoordelaar mocht blijven fungeren, ofschoon door verzoeker onder meer tegen deze directeur ook een klacht wegens pesterijen op het werk was neergelegd”.

Uit niets blijkt immers dat verzoeker tegen M. S. een klacht wegens pesterijen op het werk zou hebben neergelegd vooraleer deze op 29 januari 2008 zijn eindbeoordeling omtrent de verlengde proeftijd gaf.

14. De in het eerste onderdeel aangeklaagde partijdigheid is niet aannemelijk gemaakt. Het onderdeel is ongegrond.

15. In het tweede onderdeel doet verzoeker in de eerste plaats gelden dat hem “onredelijk weinig” tijd ter voorbereiding van het evaluatiegesprek op 29 januari 2008 werd gegeven, nu hij pas op 25 januari 2008 ernaar werd uitgenodigd.

Volgens het administratiefstatuut dient een evaluatiegesprek ertoe om het personeelslid van de resultaten van de evaluatie op de hoogte te brengen en om de evaluatie toe te lichten. Kan de medewerker weliswaar bij elk punt bijkomende uitleg vragen, tijdens het gesprek is geen ruimte voorzien voor onderhandeling over de beoordeling.

Gelet op die finaliteit van het evaluatiegesprek is verzoeker tijdig genoeg van het gesprek verwittigd.

16. In zoverre verzoeker in het tweede onderdeel eveneens bekritiseert dat hij “geen concrete mogelijkheden van verweer geboden kreeg” tegen het eindevaluatieverslag van 29 januari 2008 doordat hij “van geen enkel dossierstuk inzage [kon] nemen”, moet worden vastgesteld dat bedoeld eindevaluatieverslag nu eenmaal ook niet formeel door dergelijke dossierstukken geschraagd wordt. Het blijkt niet dat terzake aan verzoeker inzage van stukken is onthouden waarop bijvoorbeeld wel acht kon worden geslagen door het college van burgemeester en schepenen en door de gemeenteraad.

Voorts betekent de afwezigheid van dossierstukken niet dat het evaluatieverslag niet *in concreto* gestaafd zou zijn. Voor elk van de criteria waarvoor verzoeker “minder dan verwacht” of “onvoldoende” scoort, voert het verslag, ter bewijs van de gegeven beoordeling, voorbeelden aan die zowel naar inhoud en draagwijdte gepreciseerd worden. Dat wordt door verzoeker ook expliciet toegegeven waar hij in de memorie van wederantwoord schrijft dat het “inderdaad zeer concrete feiten [betroft]”.

Ofschoon dan ook moet worden aangenomen dat verzoeker zich een voldoende beeld kon vormen van de precieze gegevens waarop zijn ongunstige eindevaluatie berustte, heeft hij de meeste ervan zonder enige specifieke reactie gelaten, zowel tijdens de hoorzitting van 15 februari 2008 voor het schepencollege als in zijn verzoekschrift bij de Raad van State. Aldus wordt in de collegebeslissing van 15 februari 2008 en de bestreden gemeenteraadsbeslissing uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker geen verweer voerde op “de punten van het legaat Oxford, het project devotiegrafiek, de aankoop Schoonens, het onterecht inroepen van het verlof van een medewerker om de laattijdige indiening van het beleidsplan te verklaren”, op “de punten van het voorzitterschap In-Fusion, de stagiair van Exit, de verplaatsingsaanvraag voor het volledige team (dit punt werd toegegeven in het functioneringsgesprek), het aanslepen van de vervanging van een zieke medewerker en het niet bezorgen van een stageverslag”, op “de punten van de twee terecht bevonden klachten wegens pesten op het werk, het niet geven van feedback over samenwerking met het OCMW”, op “het verlies van zelfbeheersing dat zich ook t.a.v. een medewerker manifesteerde”, op “de punten van het benutten van het potentieel van de directe medewerkers en het zich voortdurend negatief uitlaten over

hun kunnen, het niet betrekken van deze medewerkers bij de opmaak van de beleidsnota, het moeizaam aanleveren van een insteek voor de evaluatie van medewerkers, het gebrekkige werkoverleg, de in vergelijking met andere musea lage output en de vele ratificaties in het College”.

Dat het voor verzoeker wel degelijk goed mogelijk was om zich op die punten te verweren als hij dat wenste, maakt hij in de memorie van wederantwoord overigens extra duidelijk. Anders dan hij deed tijdens de hoorzitting van 15 februari 2008 voor het schepencollege, betwist hij in die memorie wél heel precies het punt van “de stagiair van Exit”: “één van de concrete feiten die aan verzoeker werd verweten betrof een student die zo beweerd werd toegelaten tot de stage, ofschoon een dergelijke student er nooit is geweest”. Het staat de juistheid van het verweer van de stad, namelijk dat de in het evaluatieverslag opgesomde feiten voor verzoeker voldoende concreet waren opdat hij er, als hij ze betwistte, tegenspraak tegen kon voeren.

In de specifieke omstandigheden van deze zaak kan de Raad van State verzoeker dan ook niet bijvallen waar hij doet gelden “geen concrete mogelijkheden van verweer” te hebben gekregen doordat hij niet de beoordelings-elementen die te zijnen nadele in aanmerking genomen werden, heeft kunnen toetsen aan het “onderliggend bewijsmateriaal”.

17. Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

18. Dat geldt ook voor het derde onderdeel, waarin verzoeker de bestreden beslissing verwijt een verdoken tuchtstraf te zijn.

De twee elementen die verzoeker daartoe aanbrengt, kunnen geenszins overtuigen, noch afzonderlijk, noch tezamen genomen. Dat bij een evaluatie van verzoeker naar aanleiding van het einde van de proeftijd rekening wordt gehouden met de tekortkomingen in zijn functionering als conservator op proef, levert als zodanig geen indicatie van enig disciplinair oogmerk op. De verwijzing op de tweede bladzijde van de bestreden beslissing naar “een terecht bevonden klacht wegens pesten op het werk”, dan weer, is hiervoor reeds bevonden “uitsluitend een feit uit de voorgeschiedenis van de aangevochten beslissing [te] relateren”.

19. Het tweede middel wordt in zijn geheel verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van verzoeker

20. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 35, vierde en zesde lid, van het administratief statuut van het stadspersoneel van verwerende partij, evenals schending van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Toegelicht wordt dat verzoeker op 6 februari 2008 beroep heeft aangetekend bij het college van burgemeester en schepenen tegen zijn ongunstige evaluatie van 29 januari 2008, dat hij dit binnen acht dagen deed, overeenkomstig artikel 35, zesde lid, van het administratief statuut, dat niettemin verwerende partij beweert dat verzoeker over geen beroepsmogelijkheid beschikt, dat het door verzoeker ingediende beroep dan ook niet werd behandeld, dat hij alleen maar uitleg kon geven “over de ongunstige evaluatie waarover reeds vooraf -onder verwijzing naar art. 35, al. 4 van het administratief statuut- werd aangekondigd dat deze [...] automatisch tot ontslag moet leiden”.

21. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat het enige wat hem na de ongunstige evaluatie restte “een hoorzitting [was] die in feite geen enkele andere mogelijkheid biedt dan enkele grieven uit te spreken om vervolgens de onafwendbare beslissing van de afdanking te moeten ondergaan”. Hij voegt daar in de laatste memorie aan toe: “Indien [...] de beslissing hoe dan ook de afdanking moet worden, valt niet in te zien welke betekenis of finaliteit de hoorplicht kan hebben”.

Beoordeling

22. Luidens artikel 35, vierde lid, van het administratief statuut van verwerende partij wordt het personeelslid dat na het verstrijken van de proefperiode wegens ongunstige proeftijdbeoordeling niet in aanmerking komt voor de benoeming in vast verband, afgedankt.

Artikel 35, zesde lid, bepaalt:

“Vooraleer kan worden overgegaan tot de afdanking moet betrokkene door het College van Burgemeester en Schepenen worden gehoord. Wanneer het een verlenging van de proeftijd betreft kan het betrokken personeelslid in beroep gaan bij het College van Burgemeester en Schepenen, binnen een termijn van 8 kalenderdagen te rekenen vanaf de kennisneming van de ongunstige beoordeling, waarna het door het College van Burgemeester en Schepenen wordt gehoord. Het personeelslid heeft het recht zich te laten bijstaan door een raadgever”.

23. In hun beoordeling van 29 januari 2008 zeggen de evaluatoren tot “niets anders dan een negatief eindoordeel” te kunnen komen. Tegen die ongunstige eindevaluatie stelt verzoeker met een brief van 6 februari 2008 beroep in bij het college van burgemeester en schepenen. Hij deelt mee dat hij wenst te worden gehoord en dat hij bij die gelegenheid de motieven van zijn beroep mondeling zal toelichten.

Verwerende partij deelt met een schrijven van 14 februari 2008 mee dat bij een ongunstige proeftijdbeoordeling artikel 35 van het administratief statuut van toepassing is, dat dit artikel stelt dat de medewerkers bij ongunstige proeftijdbeoordeling ontslagen worden, dat wel in een hoorzitting is voorzien vooraleer kan worden overgegaan tot afdanking, en dat in die hoorzitting de medewerker tegenover het college van burgemeester en schepenen zijn verdediging kan voeren.

Op 15 februari 2008 wordt verzoeker door het college van burgemeester en schepenen gehoord. Hij krijgt de gelegenheid zijn zienswijze te geven over elk aspect van de proeftijdbeoordeling.

In een beslissing van dezelfde dag gaat het schepencollege op dit verweer uitgebreid in, om finaal te concluderen dat het evaluatietraject van de verlengde proeftijd correct is verlopen, dat op een aantal punten geen verweer wordt gevoerd, dat de evaluatie een genuanceerd beeld heeft trachten te geven waarin ook verzoekers sterke punten duidelijk aan bod komen, maar dat de balans negatief is op het vlak van samenwerking, leidinggeven en het werken binnen een openbaar bestuur met eigen procedures en hiërarchische lijnen, en dat daarom aan de gemeenteraad wordt voorgesteld om betrokkene af te danken na de proeftijd.

De gemeenteraad valt dat ter zitting van 26 februari 2006 bij. In een beslissing die expliciet verzoekers verweer in herinnering brengt, maakt de gemeenteraad het antwoord erop van het college uitdrukkelijk tot het zijne.

24. Deze feiten getoetst aan de in het middel aangevoerde rechtsregels, blijkt niet dat verwerende partij in strijd met artikel 35, vierde en zesde lid, van het administratief statuut heeft gehandeld, noch dat de hoorzitting van 15 februari 2008 niet meer dan “een schijnvertoning” is geweest. Uit niets blijkt immers dat het schepencollege en de gemeenteraad *a priori* van oordeel zijn geweest dat, en zich hebben gedragen alsof, de ongunstige eindevaluatie van 29 januari 2008 juist en definitief was en dat, ongeacht wat verzoeker er tijdens de hoorzitting tegen in te brengen had, reeds van tevoren vaststond dat ze automatisch tot ontslag moest leiden.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van verzoeker

25. Verzoeker put een vierde middel uit de schending van de formele- en de materiële-motiveringsplicht. Hij zet hoofdzakelijk uiteen wat volgt:

“Verzoeker betwist inhoudelijk de motieven die aanleiding hebben gegeven tot de aangevochten beslissing. Deze motieven liggen besloten in het evaluatierapport van 29 januari 2008. Verzoeker tekende tegen dit rapport beroep aan, doch verweerster weigerde over dit beroep uitspraak te doen. Al evenzeer weigerde verweerster in te gaan op de door verzoeker op de hoorzitting van het college van burgemeester en schepenen dd. 15.02.2008 aangevoerde argumenten, te meer daar één van de meest fundamentele grieven van verzoeker erop neerkwam dat hij nooit in de gelegenheid was gesteld om kennis te nemen van de dossierstukken waarop de evaluatie zou zijn gesteund, eraan toevoegend dat hij pertinent weet dat een hele reeks gegevens van het evaluatieverslag, hem ten laste gelegd, strijdig zijn met de objectieve gegevens van het dossier dat deze gegevens steun zou moeten bezorgen”.

Beoordeling

26. Op goede grond werpt verwerende partij tegen dat verzoeker in wezen parafraseert “hetgeen hij reeds eerder heeft aangeklaagd, met name dat hij

onterecht geen inzage zou hebben gehad in zijn dossier, en dat zijn beroep onterecht niet zou zijn behandeld”.

Uit de verwerping van, eensdeels, het tweede onderdeel van het tweede middel en, anderdeels, het derde middel, volgt dat ook het besproken vierde middel moet worden afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 februari 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
met bijstand van	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest